

ת"פ 22642/11/23 - מדינת ישראל נגד זידאן טאהא

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 22642-11-23 מדינת ישראל נ' טאהא

לפני	כבוד השופט איל באומגרט
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	זידאן טאהא

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד מוחמד מולא

ב"כ הנאשם: עו"ד ריאד טאהא

הנאשם בעצמו

גזר דין

כללי:

1. הנאשם, יליד 2001, הורשע, על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות בנשק (החזקה), עבירה לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"). הסדר הטיעון לא כלל הסכמה בדבר העונש שיוטל על הנאשם ולעניין זה טען כל צד כחוכמתו. הסדר הטיעון התייחס לתיקון כתב האישום בלבד.

כתב האישום המתוקן:

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 25.10.23 נסעו הנאשם וחברו תופיק ברכב הנמצא בבעלות תופיק. הנאשם ישב במושב הנוסע ותופיק נהג ברכב. בעוד השניים נוסעים ברכב החזיק הנאשם רימון יד הולם M7290 תוצרת חברת CTS (להלן: "רימון הולם"). את רימון ההולם החזיק הנאשם על רצפת הרכב סמוך לרגליו, ללא רשות על פי דין להחזקתו.

3. על פי כתב האישום המתוקן, רימון הולם הוא כלי נשק שבכוחו להזיק לאדם עת הוא מופעל.

ראיות לעונש:

4. מטעם המאשימה הוגש גיליון הרשעות תעבורתי של הנאשם (ת/1) מעבר לכך לא הוגשו ראיות. אין חולק, שמעבר להרשעות בתחום התעבורה עברו הפלילי של הנאשם נקי עד להרשעה מושא גזר דין זה.

5. לבקשת הנאשם, הוזמנה חוות דעת הממונה על עבודות השירות, על מנת לבחון התכנות נשיאת מאסרו בעבודות שירות. עת הוזמנה חוות דעת הממונה הובהר לנאשם, בהחלטה מיום 18.12.23, שאין לראות בכך כהתחייבות לקבל את עמדת הממונה ואל לנאשם לפתח ציפיות.

כעולה מחוות דעת הממונה על עבודת השירות, הנאשם כשיר לבצע עבודות שירות, תוך שמודגש שאין מניעה מבחינת גורמי המודיעין לכך.

6. כמו כן, מוסכם על הצדדים שהנאשם שהה במעצר בין התאריכים 25.10.23 - 28.11.23 והוא שוחרר בתנאי מעצר בית מלא ופיקוח.

טענות המאשימה לעונש:

7. המאשימה מדגישה שהנאשם לא ביקש להפנותו לקבלת תסקיר שירות המבחן. לטעמה, הדבר עומד לו לרועץ.

בטיעוניה, עמדה המאשימה על כך שהעונש המרבי בגין העבירה בה הורשע הנאשם הוא שבע שנות מאסר ומכוח סעיף 144(ז) לחוק העונשין, העונש שיושט על נאשם לא יפחת "**מרבוע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו; עונש מאסר לפי סעיף קטן זה לא יהיה, בהעדר טעמים מיוחדים, כולו על-תנאי.**"

נוסף על כך מפנה המאשימה לחומרה המובנית בעבירות החזקת נשק.

8. נוכח האמור לעיל, סבורה המאשימה שבהתאם לעקרון ההלימה בין חומרת העבירה והענישה, נוכח הערכים החברתיים שנפגעו למול גילו הצעיר של הנאשם, היעדר עבר פלילי והודאתו בהזדמנות הראשונה, מתחם הענישה הראוי נע בין 9 ל- 23 חודשי מאסר (ראו הטיעון הכתוב) מאחורי סורג ובריח. בד בבד, מבהירה המאשימה, בנסיבות המתוארות, שהעונש הראוי לנאשם הוא בשליש התחתון של מתחם הענישה המבוקש.

9. בכל הנוגע לערכים החברתיים שנפגעו מפנה המאשימה לצורך להגן על שלמות הגוף והרכוש, המלחמה בגורמים עבריינים והפגיעה בשלטון החוק.

כמו כן, מפנה המאשימה לכך שהנאשם היה היחיד שביצע את העבירה ממנה צפוי נזק רב ועסקינן בנאשם בגיר

שביכולתו להבין את חומרת העבירה. המאשימה אף מבהירה שנוכח גיל הנאשם הוא שלט במעשיו ויכול היה להימנע מביצוע העבירה.

טיעוני הנאשם לעונש:

10. הנאשם ביקש להדגיש את גילו הצעיר, היעדר עבר פלילי ואת הודאתו במיוחס לו בהזדמנות הראשונה. במיוחד הדגיש הנאשם את נטילת האחריות, רצונו לבנות חיים עצמאיים ופוריים וכן את העובדה ששהה 33 ימים במעצר. לטענת הנאשם, תקופת מעצרו שימשה גורם מרתיע משמעותי עבורו וגרמה לו להפנים את חומרת העבירה.

נוסף על כך, מפנה הנאשם לכך שבכל תקופת היותו משוחרר בתנאים, הוא קיימם קלה כחמורה.

11. לא זאת אף זאת, הנאשם מפנה להחלטה בעניינו במ"ת 22665-11-23 (נ/1). באותה החלטה נקבע, כי מאחר וגם אם רימון ההלם יכול לפצוע אין בכוחו להמית ו"לא מן הנמנע כי יכול וההרשעה בכתב האישום המוסכם כמתוקן לא תביא למאסר מאחורי סורג ובריח...". כלומר, הנאשם טוען שנבנתה אצלו ציפייה, לפיה עונשו לא יכלול רכיב מאסר מאחורי סורג ובריח.

12. עוד הפנה ב"כ הנאשם לפסקי דין, מהם ניתן ללמוד שגם בעבירות נשק קיים מדרג, והחזקת רימון הלם, מצויה במדרג הנמוך.

יתרה מזאת, לשיטת ב"כ הנאשם אין להקיש מאסופת הפסיקה שהגישה המאשימה למקרה הנדון. ב"כ הנאשם הפנה לכך שבאותה אסופת פסיקה עסקינן במי שהורשע בעבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, במי שהחזיק כלי נשק בכמות גדולה יותר באופן משמעותי, ובמי שעברו הפלילי היה מכביד.

דברי הנאשם:

13. בדבריו לבית המשפט הביע הנאשם חרטה מלאה, ביקש אפשרות לשקם את חייו, ולהקים לו בית וציין שעד למעצרו עבד בעבודת כפיים ופרנס את משפחתו המורחבת.

דין והכרעה:

14. כעולה מסעיפים 40 א - טו לחוק העונשין, שעה שבית משפט נדרש לגזור את דינו של נאשם, עליו לקבוע את מתחם העונש ההולם. קביעת מתחם העונש נעשית באופן שתחילה נקבע מתחם העונש ההולם, כאשר בעת גזירת הדין יש לבחון באם קיימים שיקולים המצדיקים סטייה ממנו.

הערך החברתי שנפגע:

15. דומה שאין צורך להרחיב בפרק זה ודי לציין שנפגע הערך של חיי אדם ושלמות הגוף. כך גם נפגעה תחושת הציבור לביטחון. גם המחוקק רואה בעבירות נשק חומרה יתרה עת קבע בהוראת שעה בסעיף 144(ז) לחוק העונשין עונש מינימום.

ראו לדוגמה ע"פ 5681/23 חווא נ' **מדינת ישראל** (נבו, 20.12.2023) והאסמכתאות שם:

"עבירות הנשק באשר הן הפכו למכת מדינה. חומרתן היתרה והשפעתן על תחושת הביטחון של כלל אזרחי המדינה מחייבות הטלת ענישה משמעותית, גם על נאשם נעדר עבר פלילי (שאינו מענייננו במקרה דנן). מדיניות ההחמרה ביחס לכלל עבירות הנשק, אשר ניכרת בפסיקתו של בית משפט זה, באה לידי ביטוי סטטוטורי בסעיף 144(ז) לחוק העונשין אשר חוקק במסגרת תיקון מס' 140 לחוק (ראו: חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938).

16. בענייננו, עסקינן ברימון הלם, שכפי שציינה המאשימה בכוחו לגרום נזק. מבלי להקל ראש, לא נטען על ידי המאשימה שבכוחו לקטול. כך נקבע בע"פ 6327/17 יוסבשילי נ' **מדינת ישראל** (נבו, 23.3.2018) (להלן: "עניין יוסבשילי").

"עדיין, הבחינה הפסיקה בכל הנוגע למידת הענישה בין החזקת נשק קטלני, רימוני רסס, לבין החזקת רימונים "רגילים". "דרגת החומרה הנעוצה בהחזקת רימונים כאלה פחותה מדרגת החומרה שבהחזקת רימונים 'רגילים'. ענין זה נוגע לענין העונש ולא להרשעה" (ע"פ 7124/06 דרורי נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (9.5.2007)).

כלומר, עם כל החומרה הטמונה בעבירה של החזקת רימון הלם, לפנינו עבירה ברף הנמוך במתחם עבירות נשק.

נסיבות ביצוע העבירה:

17. עיון בכתב האישום מעלה שמעבר לעבירת החזקת הנשק, לא נטען שהייתה טמונה כל כוונה נוספת. זאת ועוד, לא נטען, לא הובאו ראיות ולא הוכח שהנאשם החזיק ברימון ההלם למטרה פלילית.

משכך, יש מקום לסווג את נסיבות ביצוע העבירה ככאלה שאינן חמורות.

מדיניות הענישה וההלכה הפסוקה:

18. בשורה של פסקי דין עמד בית המשפט העליון על החומרה הטמונה בעבירות נשק והסיכון הממשי לשלום הציבור

והחשש להסלמה. על כן, ככלל, קבע בית המשפט העליון שדינם של מבצעי עבירות בנשק הוא מאסר ממשי מאחורי סורג ובריח, על מנת להגן על הציבור, להרתיעם מפני החזקת כלי נשק למיניהם ולהרחיקם מהחברה.

ראו לדוגמה ע"פ 1693/23 **אסלאם אבו אחמד נ' מדינת ישראל** (נבו, 3.12.2023) והאסמכתאות שם, (להלן: "**עניין אבו אחמד**"). בעניין אבו אחמד, הדגיש בית המשפט העליון שעבירות נשק הפכו מכת מדינה, המצדיקות ומצריכות ענישה הולמת ומחמירה, שכן אנו מצויים במצב חרום בעניין עבירות נשק. עוד הדגיש בית המשפט העליון בעניין אבו אחמד, את הסכנה הטמונה לחפים מפשע כתוצאה מהחזקת נשק שלא כדין, בין אם הם נפגעים כתוצאה מהשימוש בו ובין אם הם נתקלים בו במקרה ונפגעים.

כן ראו את שנאמר בע"פ 2165/23 **מדינת ישראל נ' פלאח בלאל** (נבו, 4.5.2023).

19. עם זאת, כידוע, יש להפנות ולהסתמך על גזרי דין בהם נדונו מקרים דומים, כמו כאן. ויוזכר: הנאשם הוא כבן 22 שנים, נעדר עבר פלילי, אשר עד לביצוע העבירה מושא גזר הדין עבד למחייתו ופרנס את משפחתו המורחבת. כך יש לזכור שעסקינן בעבירת החזקה של רימון הלם שכאמור נמנה על המדרג הנמוך של עבירות נשק.

ת"פ 16779-09-22 **מדינת ישראל נ' ליאור אלבו** (נבו, 25.1.2024) (להלן: "**עניין אלבו**"). בעניין אלבו התברר עניינו של נאשם שהורשע על פי הודאתו בעבירות של החזקה, נשיאה והובלת נשק. הנאשם, בעניין אלבו, קיבל מאחר רימון הלם לשם אחזקתו ושמירתו. בהמשך הנאשם והאחר נסעו לבית המתלונן ושם זרק הנאשם את רימון ההלם לעבר בית האחר.

בעניין אלבו נקבע מתחם ענישה שנע בין 16 ל- 36 חודשי מאסר בפועל. אולם, נוכח ההודאה בהזדמנות הראשונה, החרטה הכנה ותסקיר חיובי של שירות המבחן, החליט בית משפט לסטות ממתחם הענישה והורה על מאסר של 9 חודשים שירוצו בעבודות שירות.

בעניין יוסבאשוילי, הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של גניבה, נשיאה והובלה של ארבעה רימוני יד ושלושה רימוני הלם מבסיס צבאי בו שירת, במטרה למכור אותם לשם עשיית רווח. בהינתן גילו הצעיר של הנאשם, המלצות שירות המבחן, הבעת החרטה, נסיבותיו האישיות ו**סוג הנשק**, הומתק עונשו של הנאשם והועמד על 12 חודשי מאסר.

ע"פ 6332/22 **אסף פדידה נ' מדינת ישראל** (נבו, 16.2.2023) (להלן: "**עניין פדידה**"). בעניין פדידה, הנאשם הודה הורשע בביצוע עבירות של החזקת ונשיאת נשק מסוג אקדח הזנקה שהוסב לירי תחמושת ולו מחסנית ובה שמונה כדורים.

בעניין פדידה, קבע בית המשפט העליון שנכון הדבר שאקדח ההזנקה מסוגל להמית, אך מתקיימות נסיבות המצדיקות עונש של מאסר אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות. בית המשפט העליון קבע זאת, בהסתמך על

תסקיר חיובי של שירות המבחן ונסיבות חיים קשות של הנאשם אשר הצליח לבנות לעצמו חיים נורמטיביים.

ע"פ 4059/17 **אמיר סלמה נ' מדינת ישראל** (נבו, 24.4.2018) (להלן: "**עניין סלמה**"). בעניין סלמה הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של החזקת ונשיאת נשק וכן עבירה של סיוע לניסיון תקיפה. הנשק בעניין סלמה היה שני רימוני יד ורימון גז. בית המשפט העליון עמד על כך שהנשק נמסר על ידי הנאשם לאחר בידיעה שזה אמור לפגוע באחרים, תוך שהנאשם מתדרך את מקבל הנשק כיצד לתפעלו. כמו כן, עמד בית המשפט על כך שתסקיר שירות המבחן בעניין סלמה לא היה חיובי. עם זאת, אושר גזר הדין לפיו נדון הנאשם לריצוי שמונה חודשי מאסר.

ע"פ 1505/14 **לידאוי נ' מדינת ישראל** (נבו, 4.11.2014) (להלן: "**עניין לידאוי**"). בעניין לידאוי הורשע הנאשם, על פי הודאתו, בעבירות של החזקה ונשיאת נשק, מעשה פזיזות ורשלנות, הפרעה לשטר במילוי תפקידו והחזקת רכוש החשוד כגנוב. הנשק בעניין לידאוי היה אקדח ומחסנית שבה כדורים.

גם בהינתן בחומרת עבירות הנשק, קבע בית המשפט העליון שיש להמתיק את עונשו של הנאשם ולהעמידו על שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. בית המשפט העליון לא התעלם מעברו הפלילי של הנאשם, אך התחשב בגילו (60 שנה), העובדה שלא הפר את תנאי השחרור ונטילת האחריות.

ת"פ (מחוזי חיפה) 51415-02-23 מדינת ישראל נ' **חנאן כרג'ה** (לא פורסם) (להלן: "**עניין כרג'ה**"). בעניין כרג'ה התברר עניינו של נאשם כאשר נסיבות המקרה דומות לעניינו. שם הוטל עליו עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות לתקופה של שמונה חודשים.

20. בהינתן האמור לעיל, כאשר עסקינן בעבירת החזקה בלבד ללא עבירות נלוות, ללא שימוש ברימון ההלם, מתחם העונש ההולם נא בין 8 ל- 20 חודשי מאסר, שיכול שירוצו בעבודות שירות, בצירוף ענישה נלווית.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

21. יש להביא בחשבון את הודאתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה בכתב האישום המתוקן, את החיסכון בזמן השיפוט והחיסכון בזמן למאשימה עצמה, שהרי כתב האישום המתוקן מונה 37 עדים.

22. הנאשם הביע לפני בית המשפט חרטה כנה ותקווה לשוב ולפרנס את משפחתו המורחבת ולהקים לעצמו בית. בית המשפט התרשם שהמדובר בחרטה כנה והנאשם הפנים את חומרת העבירה ותוצאותיה.

נוסף על כך, יש לשקול את גילו הצעיר של הנאשם, היעדר עבר פלילי ותקופת מעצרו (33 ימים) שהותירה עליו חותם משמעותי ותקופת שחרורו בתנאים מגבילים. יצוין שלא נטען שהנאשם הפר את תנאי שחרורו.

עוד יש לזכור שעד לביצוע העבירה דנן, קיים הנאשם אורח חיים נורמטיבי בכל תחום. הוא עבד לפרנסתו ופרנס את משפחתו המורחבת.

23. בענייננו, לא עתר הנאשם לתסקיר שירות המבחן. אולם, עומדים לפני בית המשפט נתונים בכמות נכבדה המלמדים שיש מקום לסטות מהעונש המזערי אותו קבע המחוקק. יש לזכור שגם המאשימה בטיעוניה הכתובים ביקשה להעמיד את מתחם הענישה לתקופה שבין 9 ל-23 חודשים, תוך שעמדתה היא למאסר מאחורי סורג ובריח.

דומה שאין מקום בכל מקרה ומקרה לבקש תסקיר משירות המבחן העמוס ממילא. מקרה זה נמנה על אותם מקרים שיש בידי בית המשפט נתונים מספקים.

זאת ועוד, ריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות הוא בפיקוח. אם הנאשם יפר את תנאי עבודות השירות, ניתן יהיה להפסיק את ריצוי עבודות השירות ולהורות על ריצוי יתרת תקופת המאסר מאחורי סורג ובריח.

24. נוכח הענישה שתוטל על הנאשם לא יילקחו בחשבון תקופת המעצר ותקופת השחרור בתנאים. כמו כן, לא נמצא לנכון לסטות ממתחם העונש שנקבע לעיל. בד בבד, נסיבות העניין מטות את הכף לגזירת העונש ברף הנמוך של מתחם העונש שנקבע.

נוסף על כך, הנסיבות המתוארות לעיל מצדיקות סטייה מהעונש המזערי אותו קבע המחוקק בסעיף 144(ז) לחוק העונשין. כך גם סברה המאשימה בטיעוניה.

התוצאה:

25. 8 חודשי מאסר בפועל אותם ירצה הנאשם בעבודות שירות במועצה המקומית כאבול, חמישה ימים בשבוע. המאשימה ביקשה שככל שיוטל על הנאשם עונש לריצוי בדרך של עבודות שירות, זה יושהה לצורך בחינת הגשת ערעור. בהינתן האמור, הנאשם יתייצב ביום 20.3.24 במשרדי הממונה על עבודות השירות בשעה 8:00, יחידת ברקאי, עבודות שירות, שלוחת צפון, ליד בית הסוהר מגידו. המועד נקבע לבקשת המאשימה על מנת לאפשר לשקול הגשת ערעור.

היה והנאשם לא יקיים את תנאי עבודות השירות, ניתן יהיה להפסיקו והנאשם ירצה את יתרת העונש בבית כלא. על הנאשם לדעת כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מן הכללים, עלולה להביא להפסקה מנהלית של עבודת השירות וריצוי יתרת העונש במאסר ממש.

לא נמצא לנכון לנכות את תקופת ימי מעצרו של הנאשם.

10 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי שהנאשם לא יעבור בתוך 3 שנים עבירת נשק מסוג פשע ויורשע בגינה.

קנס בסך של 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר חלף הקנס. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים שווים ועוקבים החל מיום 10.4.24. לא ישלם הנאשם אחד התשלומים במועד, תעמוד יתרת הקנס לתשלום מידי.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, כ"ו שבט תשפ"ד, 05 פברואר 2024, במעמד הצדדים.